

Sygnatura akt I C 826/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Joanna Pulkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2020 r. w K.

sprawy z powództwa Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego S. W. na rzecz strony powodowej Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.348,72 z (słownie złotych: dwa tysiące trzysta czterdzieści osiem złotych, 72/100) wraz z odsetkami liczonymi następująco:

- od kwoty 2.102,04 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 13.07. 2019 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 246,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13.07.2019 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego S. W. na rzecz strony powodowej Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

Sygn. akt I C 826/19

(...)

Strona powodowa Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego S. W. kwoty 2 348,72 zł wraz z odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty 2 102,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 13.07.2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 246,68 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 13.07.2019 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 22.05.2018 r. udzieliła pozwanemu pożyczki refinansującej. Strona powodowa zaznaczyła, że pozwany nie wywiązał się z warunków umowy. Strona powodowa podniosła, że bezskutecznie próbowała skontaktować się z pożyczkobiorcą w celu uregulowania zadłużenia.

Pozwany S. W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że zgłoszone przez stronę powodową dowody są spóźnione, ponadto strona powodowa nie udowodniła roszczenia, nie wykazała, że świadczenie zostało przez nią spełnione. W ocenie pozwanego umowa pożyczki jest nieważna co najmniej w części, gdyż pożyczkodawca zmierzał do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i obciążał pożyczkobiorcę prowizją co sprzeczne jest z zasadami współzycia społecznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.02.2018 r. strona powodowa zawarła z pozwanym umowę pożyczki nr (...) na następujących warunkach. Pożyczkobiorcy udzielono pożyczki w kwocie 2 190 zł, z czego wypłacono kwotę 1 700 zł. Prowizja wynosiła 473,55 zł, a odsetki – 16,45 zł. Pożyczka miała zostać spłacona jednorazowo w terminie do 28.03.2018 r.

Dowody: informacja o dokumencie k. 28, regulamin k. 29-30, dane przelewu k.31, umowa pożyczki k. 50, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k.42-49.

W dniu 1.04.2018 r. (...) Sp. z o.o. udzieliła pozwanemu S. W. pożyczki refinansującej, na podstawie umowy nr (...). Kwota pożyczki – 2 191,95 zł miała zostać wypłacona na rachunek bankowy Centrum (...)sp. z o.o. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2 811,75 zł, z czego prowizja wynosiła 120,36 zł, a oprocentowanie 18%. S. W. zobowiązał się zwrócić pożyczkę w terminie do dnia 1 maja 2018 r.

Dowody: umowa pożyczki k. 14, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k.20-27, ramowa umowa pożyczki z załącznikiem k. 15-19.

W dniu 15.05.2018 r. pozwany spłacił na poczet zadłużenia z umowy pożyczki nr (...) kwotę 728,37 zł, a w dniu 22.05.2018 r. - kwotę 5,67 zł, a także zawnioskował o udzielenie pożyczki refinansującej.

Dowód: potwierdzenie operacji k.79-80, umowa pożyczki k. 32, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k.42-49.

W dniu 21.05.2018 r. pozwany zaakceptował warunki ramowej umowy pożyczki stosowane przez stronę powodową.

W dniu 22.05.2018 r. strony niniejszego postępowania zawarły umowę pożyczki nr (...), na podstawie której C. K.wypłaciła kwotę pożyczki udzieloną pozwanemu, to jest kwotę 2 102,04 zł, na rzecz (...) Sp. z o.o. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2 969,34 zł, przy czym prowizja stanowiła 576,90 zł, oprocentowanie - 17,40 zł. Stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 10 % rocznie. S. W. zobowiązał się zwrócić kwotę 2 696,34 zł w całości do dnia 21 czerwca 2018 r. Według postanowień stron jeśli pożyczka lub jej część nie zostanie uiszczona w terminie pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie.

Dowody: umowa pożyczki k. 32, formularz informacyjny k. 38-41, regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną k.42-49, ramowa umowa pożyczki k.81-84, potwierdzenie operacji k.89, zaświadczenie k. 90.

W dniu 23 lipca 2018 r. strona powodowa nadała do pozwanego listem poleconym wezwanie do zapłaty. Pozwany spłacił w sierpniu 2018 r. na poczet zadłużenia kwotę 550 zł, a w grudniu 2018 r. – kwotę 110 zł.

Dowody: wezwanie k. 51, potwierdzenie nadania przesyłki k. 52, potwierdzania operacji k. 77-78.

Sąd zważył co następuje:

Ustaień stanu faktycznego dokonano wyłącznie w oparciu o przedłożone przez stronę powodową dowody z dokumentów, w szczególności - dokumenty umów pożyczek, regulaminów, potwierdzeń przelewów oraz zaświadczenia. Autentyzacja żadnego z dokumentów nie była kwestionowana, a nadto nie budziła wątpliwości.

Strona powodowa dochodziła zwrotu udzielonej pozwanemu pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powodowa Spółka złożyła do akt sprawy trzy dokumenty umów pożyczek wskazujących na to, że S. W. udzielono pożyczek gotówkowych. Wszystkie te umowy pozwany zawierał przez internet. Dochodzenie należności z tytułu takich umów jest powszechnie akceptowane w orzecznictwie. W myśl przepisu art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Rygor ten został zastrzeżony dla celów dowodowych. Wprawdzie żadna z tych umów nie została przez pożyczkobiorcę własnoręcznie podpisana, to wszystkie one są ważne i stanowią źródło stosunków zobowiązaniowych między stronami. Zgodnie z przepisem art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Pozwany skorzystał z udostępnionych przez pożyczkodawcę formularzy internetowych. Pierwsza pożyczka (w kwocie 1 700 zł) została S. W. udostępniona i przelana na jego konto bankowe (zob. k. 31). Kolejne dwie umowy miały charakter refinansujący – pożyczkobiorcy udzielano dalszych pożyczek na spłatę poprzednio zaciągniętych zobowiązań. I tak S. W. w dniu 1.04.2018 r. Spółka (...) udzieliła pożyczki na spłatę zobowiązania z umowy pożyczki z dnia 21.02.2018 r., a następnie w dniu 22.05.2018 r. strona powodowa udzieliła pożyczki na spłatę zadłużenia z umowy z 1.04.2018 r. na rzecz Spółki (...). Wątpliwości nie budził fakt, że strona powodowa wykonała swoją część umowy poprzez spłatę zadłużenia pozwanego na rzecz podmiotu trzeciego. Okoliczność tę potwierdza zarówno przelew z dnia 23.05.2018 r. dotyczący ogółu dłużników Spółki (...) (k.89), jak i zindywidualizowane już zaświadczenie wystawione przez poprzedniego wierzyciela (k.90). Z treści tego zaświadczenia złożonego przez poprzedniego pożyczkodawcę wynika, że strona powodowa spłaciła dług S. W. i tym samym wykonała umowę. Niezależnie od powyższego, podkreślić trzeba, że o istnieniu zobowiązania świadczą dobrowolne spłaty dokonywane przez S. W. dokonywane przed i po zaciągnięcie trzeciej pożyczki. Rzecz jasna potwierdzenia operacji bankowych mogły stanowić pełnowartościowy dowód w postępowaniu cywilnym. Pogląd, według którego niepodpisany wydruk komputerowy jest „innym środkiem dowodowym” w rozumieniu art. 309 k.p.c., znajduje aprobatę w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2016 r., V CSK 13/16, LEX).

Z powyższych względów trzeba przyjąć, że pozwany związany był umową pożyczki z 22.05.2018 r. na warunkach określonych w dokumencie umowy pożyczki oraz umowy ramowej. Należy również zauważyć, że pozwany nie wykazał się żadną inicjatywą dowodową, a jego działania ograniczyły się wyłącznie do kwestionowania twierdzeń powoda. W sytuacji, gdy złożone przez powodową Spółkę dowody wskazują na treść i zakres zobowiązania, pozwany chcąc zwolnić się z długu powinien wykazać istnienie faktów niweczących (np. to, że spłacił dług). Tego pozwany nie uczynił. Strona powodowa przedłożyła potwierdzenia dwóch przelewów dokonanych przez pozwanego po zawarciu umowy z 22.05.2018 r. na łączną kwotę 660 zł. Spłaty te zmniejszyły całkowite zadłużenie pozwanego (całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2 696,34 zł plus odsetki za opóźnienie) i strona powodowa uwzględniła je przy wyliczeniu stanu zadłużenia. W tych warunkach zasadnym było uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 2 348,72 zł wraz z odsetkami.

Odnośnie pozostałych zarzutów pozwanego – strona powodowa występując przed sądem elektronicznym powołała dowody wskazujące na zobowiązanie, a po skierowaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej pozwanego – w terminie złożyła te dokumenty. Złożenie dowodów na spełnienie świadczenia usprawiedliwiona była kwestionowaniem tych okoliczności przez pozwanego. Brak jest podstaw do uznania umów za nieważne, w sytuacji gdy umowy takie są powszechnie zawierane w obrocie cywilnoprawnym. Prawo nie zabrania refinansowania długu przez zaciąganie kolejnych pożyczek. Sąd nie stwierdził również, aby pozaodsetkowe koszty poszczególnych pożyczek przekraczały maksymalne stawki liczone w oparciu o zapisy ustawy o kredycie konsumenckim.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu strony powodowej należały: 900,00 zł – wynagrodzenie adwokata, 100,00 zł – opłaty sądowej oraz 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.